

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ΄

Στήν Καισάρεια ζούσε κάποιος εκατόνταρχος πού λεγόταν Κορνήλιος. Δέν ἦταν Ἰουδαῖος μήτε προσήλυτος, ὅμως ἦταν ἄνθρωπος εὐσεβῆς κι αὐτός καί ἡ οἰκογένειά του. Ἄν καί ἐθνικός, προσευχόταν στόν Θεό καί ἔκανε πολλές ἐλεημοσύνες. Μιά μέρα εἶδε καθαρά σέ ὄραμα ἕναν ἄγγελο τοῦ Κυρίου νά ἔρχεται καί νά τοῦ λέγει: Κορνήλιε. ὁ δέ ἀτενίσας αὐτῷ καί ἔμφορος γενόμενος εἶπε· τί ἐστι, κύριε; εἶπε δέ αὐτῷ· αἱ προσευχαί σου καί αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. καί νῦν πέμψον εἰς Ἰόππην ἄνδρας καί μετάπεμψαι Σίμωνα τόν ἐπικαλούμενον Πέτρον· οὗτος ξενίζεται παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ, ᾧ ἐστιν οἰκία παρά θάλασσαν. (Πράξ. 10, 4-6). («Κορνήλιε. Ἐκεῖνος μόλις τόν εἶδε τοῦ εἶπε φοβισμένος: «Τί εἶναι, Κύριε;». Καί ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε: «Οἱ προσευχές σου καί οἱ ἐλεημοσύνες σου ἀνέβηκαν στόν οὐρανό καί ὁ Θεός δέν σέ ξεχνάει. Στείλε στήν Ἰόππη ἄνδρες καί κάλεσε τόν Σίμωνα πού ὀνομάζεται Πέτρος. Αὐτός φιλοξενεῖται ἀπό κάποιον Σίμωνα βυρσοδέψη, πού τό σπίτι του εἶναι κοντά στή θάλασσα»).

Ὁ Κορνήλιος ἔστειλε ἀμέσως ἀνθρώπους στήν Ἰόππη νά βροῦν τόν Πέτρο. Τήν ὥρα πού οἱ ἄνθρωποι του πλησίαζαν στήν πόλη, ὁ Πέτρος ἀνέβηκε στό ἀνώγι τοῦ σπιτιοῦ πού ἔμενε γιά νά προσευχηθεῖ. Πείνασε καί ζήτησε νά φάει κάτι, καί ἐνῶ τοῦ ἐτοίμαζαν τό φαγητό ἤρθε σέ ἔκσταση καί βλέπει τόν οὐρανό ἀ-

νοικτό καί κάτι σάν μεγάλο σεντόνι δεμένο στίς τέσσερις γωνίες του νά κατεβαίνει στή γῆ. Μέσα σ' αὐτό ὑπῆρχαν ὅλα τά τετράποδα ζῶα τῆς γῆς, θηρία, ἔρπετά καί πτηνά τοῦ οὐρανοῦ. Καί μιὰ φωνή τοῦ εἶπε: Ἀναστάς, Πέτρε, θῦσον καί φάγε. ὁ δέ Πέτρος εἶπε· μηδαμῶς, Κύριε· ὅτι οὐδέποτε ἔφαγον πᾶν κοινόν ἢ ἀκάθαρτον. καί φωνή πάλι ἐκ δευτέρου πρὸς αὐτόν· ἃ ὁ Θεός ἐκαθάρισε σύ μὴ κοίνου (Πράξ. 10, 14-15). («Σήκω, Πέτρο, σφάξε καί φάε». Ἀλλά ὁ Πέτρος εἶπε: «Ποτέ, Κύριε, γιατί οὐδέποτε ἔφαγα κάτι μολυσμένο ἢ ἀκάθαρτο». Καί ἄκουσε πάλι τή φωνή γιά δεύτερη φορά: «Αὐτά πού ὁ Θεός καθάρισε, ἐσύ μὴν τά θεωρεῖς ἀκάθαρτα»).

Τρεῖς φορές ἐπαναλήφθηκε τό ὄραμα καί μετὰ τό σεντόνι χάθηκε στὸν οὐρανό.

Τό ὄραμα τοῦ Πέτρου σήμαινε τό ἄνοιγμα πρὸς τόν κόσμον τῶν ἐθνικῶν. Δηλώνει ὅτι μπορεῖ νά τρώει τά πάντα πού ὁ Θεός εὐλόγησε, καί ὄχι μόνον ἐκεῖνα πού καθόριζε ὁ Μωσαϊκὸς νόμος. Μέ τό ὄραμα ἀποκαλύπτεται ἡ βαθύτερη οὐσία τῆς πίστεως πρὸς τόν Χριστό. Ἡ πίστη δέν κρίνεται ἀπὸ ἐξωτερικά γνωρίσματα καί ἀπὸ σχήματα δεδομένα, ἀλλὰ ἀπὸ τή σχέση μέ τόν Χριστό, ἀπὸ τή μέθεξη καί τή μετάνοια πού φέρνει ὁ Χριστός στή ζωὴ τοῦ καθενός. Ἡ πίστη δέν εἶναι θέμα φαγητοῦ καί ποτοῦ, ἀλλὰ σχέση ζωῆς μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό, τόν πρῶτο καί τόν ἔσχατο, τήν ἀρχή καί τό τέλος (Ἀποκ. 22, 13). Εἶναι ἡ σχέση μέ τόν Χριστό πού ἀλλοιώνει τήν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, καί ἀπὸ ἄνθρωπο τῆς βίας, τοῦ φθόνου, τῆς ἀπάτης καί τῆς ὀργῆς, τόν μετατρέπει σέ ἄνθρωπο τῆς εἰρήνης καί τῆς πραότητας. Μιᾶς εἰρήνης ἐσωτερικῆς πού δέν

διαταράσσεται καί ένστερνίζεται τή δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός μπορεῖ νά διαχειριστεῖ καί τίς πιό δύσκολες καταστάσεις, καί νά μήν ὑπείσέλθει ποτέ στόν κυκεῶνα τῶν ἀνταποδόσεων μεταξύ τῶν ἀνθρώπων.

*

Ἐνῶ ὁ Πέτρος σκεφτόταν αὐτά πού εἶδε, τοῦ εἶπε τό Πνεῦμα: Ἰδοὺ ἄνδρες τρεῖς ζητοῦσί σε· ἀλλά ἀναστάς κατάβηθι καί πορεύου σὺν αὐτοῖς μηδέν διακρινόμενος, διότι ἐγώ ἀπέσταλκα αὐτούς (Πράξ. 10, 19-21). («Τρεῖς ἄνδρες σέ ζητοῦν. Σήκω καί κατέβα καί πῆγαινε μαζί τους χωρίς δισταγμό, γιατί ἐγώ τους ἔχω στείλει»). Ὁ Πέτρος κατέβηκε καί τοὺς ρώτησε τόν λόγο πού εἶχαν ἔρθει. Ἐκεῖνοι ἀπάντησαν ὅτι ὁ ἐκατόνταρχος Κορνήλιος, ἄνθρωπος δίκαιος καί φοβούμενος τόν Θεό, ἔλαβε ἐντολή ἀπό ἕναν ἅγιο ἄγγελο νά στείλει καί νά τόν καλέσει στό σπίτι του. Τήν ἄλλη μέρα ὁ Πέτρος καί μερικοί ἀπό τοὺς ἀδελφούς της Ἰόππης ξεκίνησαν γιά τήν Καισάρεια.

Ὁ Κορνήλιος τοὺς περίμενε καί εἶχε καλέσει καί συγγενεῖς καί φίλους του. Μόλις εἶδε τόν Πέτρο ἐπесе στά πόδια του καί τόν προσκύνησε. Ὅμως ὁ Πέτρος τόν σήκωσε λέγοντας: Ἀνάστηθι· καγώ αὐτός ἄνθρωπος εἰμι (Πράξ. 10, 26). (Σήκω, κι ἐγώ ἄνθρωπος εἶμαι). Φαίνεται πῶς στά μάτια του Κορνήλιου ὁ Πέτρος εἶχε πάρει μυθικές διαστάσεις. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Πέτρου δείχνει τήν ταπεινοφροσύνη του καί τήν ἀνιδιοτέλειά του. Δέν ἤθελε νά ἐκμεταλλευτεῖ ἀνθρώπους, ἀλλά νά τοὺς σώσει. Καί δέν ἤθελε νά προσδώσει καμιὰ μυθική διάσταση στόν λόγο τοῦ εὐαγγελίου πού

κῆρυττε. Ὁ Κορνήλιος, παρ' ὅτι δέν ἦταν Ἰουδαῖος μήτε ἦταν ἐξοικειωμένος μέ τόν λόγο τῶν προφητῶν πού προέλεγαν τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Χριστοῦ, ἦταν ἕτοιμος ἐσωτερικά νά δεχτεῖ τό γεγονός ὅτι ὁ Χριστός ἐγίνε ἀνθρωπος γιά νά σώσει τόν κόσμο.

Μπῆκαν στό σπίτι καί ὁ Πέτρος βλέποντας τούς συγκεντρωμένους, εἶπε: Ὑμεῖς ἐπίστασθε ὡς ἀθέμιτόν ἐστιν ἀνδρί Ἰουδαίῳ κολλᾶσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλλοφύλῳ· καί ἐμοί ὁ Θεός ἔδειξε μηδένα κοινόν ἢ ἀκάθαρτον λέγειν ἀνθρωπον· διό καί ἀναντιρρήτως ἦλθον μεταπεμφθεῖς. πυνθάνομαι οὖν τίνι λόγῳ μετεπέμψασθέ με; (Πράξ. 10, 28-29) («Ξέρετε ὅτι δέν ἐπιτρέπεται σέ Ἰουδαῖο νά συναναστρέφεται ἢ νά πλησιάζει ἀλλόφυλο. Ἀλλά σέ μένα ὁ Θεός ἔδειξε νά μήν θεωρῶ κανέναν ἀνθρωπο ἀκάθαρο ἢ μολυσμένο. Γι' αὐτό ἦρθα χωρίς ἀντίρρηση ὅταν μέ καλέσατε. Σᾶς ρωτῶ λοιπόν, γιά ποιόν λόγο μέ καλέσατε;»)

Τά λόγια αὐτά τοῦ Πέτρου δείχνουν τήν μεγάλη μεταστροφή πού ἐπρόκειτο νά ἐπέλθει στούς ἐξ Ἰουδαίων μαθητές τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Πέτρος, μετά τό θεῖο ὄραμα πού εἶδε, εἶχε πάψει νά θεωρεῖ τούς ἀλλόφυλους ἀκάθαρτους καί μολυσμένους, καί ἡ καρδιά του ἦταν πλέον ἀνοικτῇ πρός ὅλους. Ἦδη γινόταν συνείδηση ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶχε ἔρθει στόν κόσμο γιά νά ἀποκαταστήσει τόν Ἰσραήλ, ἀλλά εἶχε ἔρθει γιά ὅλη τήν ἀνθρωπότητα. Ἡ ἐπίγνωση αὐτή θά ὀλοκληρωθεῖ μέ τόν ἀπόστολο Παῦλο, ὅταν τό μήνυμα τοῦ εὐαγγελίου θά διαδοθεῖ στά ἔθνη, ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς (Πράξ. 1,9), ὡς ὑπέρβαση τῶν κανόνων πού ὀριζε ὁ Μωσαϊκός νόμος, γιά νά ἐπιτευχθεῖ ἡ ἐν Χριστῷ ἀγάπη.

Ὁ Κορνήλιος ἐξιστόρησε στόν Πέτρο πῶς τοῦ πα-